

DANIEL O'MALLEY

NUME DE COD:
TURA

DOSARELE CHECQY, VOLUMUL I

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT
BOOKS
—2019—

1

Dragă Tu,

Trupul pe care-l porți a fost cândva al meu. Cicatricea de pe interiorul coapsei stânga se află acolo pentru că, atunci când aveam nouă ani, am căzut dintr-un copac și mi-am străpuns piciorul. Plomba de la măseaua din stânga sus e rezultatul amânării vizitei la dentist timp de patru ani. Dar probabil că ție nu-ți pasă prea mult de trecutul acestui trup. La urma urmelor, îți scriu această scrisoare ca s-o citești în viitor. Probabil că te întrebi de ce ar face cineva așa ceva. Răspunsul e și simplu, și complicat. Răspunsul simplu e că știam că va fi necesar.

Răspunsul complicat s-ar putea să dureze ceva mai mult timp.

Știi numele trupului în care te afli? Este Myfanwy. Myfanwy Alice Thomas. Aș spune că ăsta-i numele meu, dar acum tu ai trupul, așa că bănuiesc că o să folosești și numele. Lumea are obiceiul să-i pocească pronunția, dar mi-ar plăcea să știi măcar cum să-l spui. Nu susțin pronunția galeză tradițională, așa că pentru mine w este mut, iar f este accentuat. Așadar, mif-an-i. Simplu. De fapt, dacă stau să mă gândesc, rimează cu Tiffany.

Înainte să-ți înșir povestea, trebuie să fii conștientă de câteva lucruri. În primul rând, ai o alergie gravă la

înțepăturile de albină. Dacă te înțepă și nu iei măsuri imediat, o să mori. Țin pe-aproape chestiile alea ca niște stilouri-injectoare-cu-epinefrină, așa că găsește unul dintre ele înainte să ai nevoie. Trebuie să fie unul în geantă, unul în torpedoul mașinii și câte unul în cam toate sacourile care sunt acum ale tale. Dacă te înțepă vreo albină, scoate capacul chestiei ăleia, înfige-l în coapsă și apasă. Ar trebui să fii în regulă. Vreau să spun că o să te simți ca naiba, dar n-o să mori.

În afară de asta, n-ai restricții alimentare și nici alte alergii, și ești în formă destul de bună. În familie există o tradiție de cancer de colon, așa că trebuie să faci controale regulate, dar încă n-a apărut nimic. A, și nu ții deloc la băutură. Dar probabil că nu e cazul să afli asta încă. Sunt lucruri mai importante care să te îngrijoreze.

Din fericire, o să ai portofelul meu și, împreună cu el, toate cardurile alea mici de plastic, care sunt vitale pentru supraviețuirea în lumea electronică de azi. Permisul de conducere, cardurile de credit, cardul de sănătate, cardul de bibliotecă, toate îi aparțin lui Myfanwy Thomas. Mai puțin trei dintre ele. Iar acestea trei sunt, pentru moment, cele mai importante. O să găsești acolo un card de debit, un card de credit și un permis de conducere pe numele Anne Ryan, un nume care n-o să aibă nicio legătură cu tine. Numărul personal de identificare pentru toate acestea este 230500. Asta-i data mea de naștere, urmată de vârsta ta. Ești nou-născută! Ți-aș sugera să retragi imediat niște bani din contul lui Anne Ryan, să te duci la un hotel și să te cazezi sub numele ei.

Probabil că ești deja conștientă de această etapă următoare, pentru că, dacă citești scrisoarea asta, înseamnă că ai supraviețuit câtorva amenințări imediate, dar ești în

pericol. Doar pentru că tu nu ești eu nu înseamnă că ești în siguranță. Împreună cu trupul ăsta, ai moștenit și anumite probleme și responsabilități. Du-te și găsește-ți un loc sigur și apoi deschide a doua scrisoare.

*A ta,
Eu*

Sătatea tremurând în ploaie, privind cum dispar sub potop scuvintele din scrisoare. Din păr i se scurgea apă, buzele aveau gust sărat și o dureau toate. Sub lumina palidă a unui felinar aflat în apropiere, scotocise prin buzunarele gecii, căutând vreun indiciu despre cine era, unde se afla și ce se petrecea. În buzunarul interior găsisese două scrisori. Primul plic era adresat, simplu, *Ție*. Al doilea avea doar cifra 2 scrisă pe el.

Scutură supărată din cap și ridică privirea spre furtună, uitându-se la fulgerul ramificat de pe cer. Bâjbâi în alt buzunar, iar degetele i se strânseră pe o formă voluminoasă. O scoase și văzu o cutie de carton lungă și îngustă care se îmbiba cu apă și se deforma. Pe o etichetă de farmacie era o denumire chimică lungă și numele Myfanwy Thomas. Strânse degetele și simți plasticul dur al stiloului cu epinefrină, apoi puse cutia la loc în buzunar.

Deci sunt Myfanwy Thomas, își zise ea cu amărăciune. N-am parte nici măcar de luxul de a nu ști cum mă cheamă. N-am ocazia să încep o viață nouă. Oricine o fi fost Myfanwy Thomas, a reușit să mă bage într-o groază de belele. Își trase nasul și și-l șterse cu mâneca. Se uită împrejur. Un fel de parc. În jurul luminișului, sălciile își plecau crengile lungi, iar ea stătea într-un loc care fusese o pajiște, dar devenea rapid o groapă plină de noroi. Luă o hotărâre, își trase picioarele din clisă și păși cu grijă peste cercul de cadavre împrăștiate în jurul ei. Erau toate nemișcate și toate purtau mănuși de latex.

Când ajunse la ieșirea din parc, își strângea brațele în jurul corpului și era udă learcă. Aducându-și aminte avertismentul din scrisoare, fusese prudentă, cercetând împrejurimile în căutarea vreunui atacator ascuns printre copaci. Deasupra ei bubui un tunet, iar ea tresări. Cărarea o scosese din parc, iar acum se holba la peisajul din fața ei. În mod clar, parcul era în mijlocul unui soi de zonă rezidențială — înainte se afla un șir de case în stil victorian. Fără îndoială, erau drăguțe, se gândi ea mohorâtă, dar nu era în dispoziția necesară ca să le aprecieze așa cum meritau. La niciuna dintre ferestre nu se vedeau lumini și începuse să bată un vânt rece. Totuși, miji ochii spre capătul drumului și distinse o strălucire puternică în depărtare, care promitea vreun fel de complex de afaceri. Oftând, porni în direcția aceea, vârandu-și mâinile la subraț ca să le oprească din tremurat.

După o vizită la un bancomat și un apel făcut dintr-o cabină telefonică destul de degradată, stătea pe bancheta din spate a unui taxi, fiind transportată spre un hotel de cinci stele. Se uită în urmă în câteva rânduri, verificând dacă o urmăresc alte mașini, și o dată îi ceru șoferului să întoarcă în drum de două ori. Nu se petrecu nimic suspect, deși taximetrul îi aruncă priviri ciudate în oglindă. Când ajunseră în cele din urmă la hotel, mormăi ceva despre un iubit care o urmărește, iar șoferul dădu din cap înțelegător, zăbovind cu privirea pe chipul ei. Studenții la discipline hoteliere care fuseseră încărcăți cu serviciul la poartă în schimbul de noapte fură la înălțimea pregătirii și nici nu clipiră când îi deschiseră ușa unei femei ude flească. Trecu prin holul splendid, lăsând o dâră de picături de apă pe pardoseală.

Recepționera impecabil îmbrăcată și coafată (la trei dimineața! Ce soi de robot monstruos era femeia asta?) își înăbuși

politicos un căscat și abia deschise ochii când persoana care se prezentase șovăitor drept Anne Ryan se cază fără rezervare sau bagaje. Băiatul de serviciu nu prea reuși să pară treaz, dar reuși s-o conducă în cameră și să mânuiască în locul ei chestia cu cardul. Iar ea neglija să-i dea bacșiș, dar bănuia că înfațișarea ei extenuată o să-i câștige iertarea în această privință.

Se dezbracă și respinse ideea de a face baie plecând de la premisa că s-ar putea să adoarmă în apă și să se înece într-ouitare cu mireasmă de flori. Făcu un duș, în schimb. Văzu vânătaii enorme înflorindu-i pe trup. Gemu de durere când se lăsă pe vine ca să ia săpunul, apoi își termină dușul, se înveli într-un halat mare și pufos și se împletici în dormitor. Prinse o mișcare cu coada ochiului și se holbă la străina din oglindă.

Se uită automat la chip, care era dominat de doi ochi vineți amenințători. *Fir-ar al naibii!* își zise ea. *Nu mă mir că taximetristul a crezut povestea cu iubitul periculos.* Părea că încasase două lovituri zdravene, iar albul ochilor era injectat din cauza lacrimilor. Buzele erau jupuite și roșii, și usturau tare când le linse.

— Cineva a încercat să te zvânte în bătaie, îi spuse fetei din oglindă.

Chipul care o privea de-acolo era îngust, și deși nu era frumos, nu era nici urât. *Sunt greu de descris, se gândi. Trăsături greu de descris, cu păr negru până la umeri. Hmm.* Descheie halatul și se uită cu un ochi critic la trup.

Aici se potrivesc o grămadă de adjective care încep cu litera S, își zise încruntată. Scundă. Sfrijită. Sâni mici. Genunchi scorojiți (deși probabil că asta era doar ceva temporar). Își aminti ceva din scrisoare și își pipăi interiorul coapsei stângi. O micuță cicatrice întărită. De când a căzut din copac și și-a străpuns piciorul asta când avea nouă ani, se gândi. Trupul nu arăta foarte în formă, dar părea, din fericire, scutit de celulită. Picioare rase.

Un epilator în zona inghinală conservator și recent. Mai ieșiseră la iveală și alte vânătași, dar nu ascundeau faptul că nu deținea un corp deosebit de atrăgător. *Cred că m-aș putea descurca mai bine de-atât, își zise ea. N-o să fiu în stare să ajung la nivelul Sexy, dar aș putea reuși să mă descurc cu Drăguță. Dacă am un buget suficient de mare. Sau măcar niște cosmetice cu care să-mi fac treaba.*

Privirea i se mută de pe trup la reflexia camerei din spatele ei. Și iată-l, un pat imens cu perne pufoase, o pătură care părea foarte moale și cearșafuri albe așa de apretate, că le-ai fi putut folosi să sculptezi. Era aproape exact ce-i trebuia. Ce bine ar fi fost dacă avea și o... Avea! O bomboană pe pernă! Ei bine, dacă era și o bomboană pe pernă, atunci merita să se împletească peste covorul uriaș ca să ajungă până acolo. Covorul era moale și ar fi putut lesne să se prăbușească pe el, dar gândul la bomboana de pe pernă era de-ajuns s-o îmboldească înainte. Târându-și picioarele, șontăcăi și reuși să adoarmă fără să moară înecată cu bomboana.

Avu vise derutante, deși mai târziu, când se trezi, se întrebă dacă erau derutante doar pentru că oamenii pe care-i visase erau din vremurile de dinainte de amnezie. Dar chiar și în timp ce visa era derutată. Săruta pe cineva, dar nu-l putea vedea. Nu putea decât să-l simtă și să se înfioare. Iar când limba lui îi pătrunsese în gât, nu intrase în panică.

Apoi era așezată la ceai într-o încăpere plină de ferigi, cu podeaua cu dale albe și negre. Atmosfera era încinsă și umedă, iar în fața ei ședea o doamnă mai în vârstă, îmbrăcată în veșminte victoriene. Doamna sorbea gânditoare din ceașcă și o țintuia cu ochii ei ciocolatii calmi.

— Bună seara, Myfanwy! Îți cer scuze că-ți tulbur somnul, dar mă simt obligată să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumiți?

— Myfanwy, să nu crezi că nu înțeleg ce-ai făcut pentru mine, zise cu răceală doamna. Îmi displace să-ți fiu datoare, dar, mulțumită ție, a fost înlăturată o amenințare la adresa mea și a familiei mele. Dacă se întâmplă să-ți pot întoarce vreodată serviciul, presupun că sunt nevoită s-o fac, oricât de supărător ar fi. Ceai?

Îi turnă o ceașcă lui Myfanwy și bău dintr-a ei. Myfanwy gustă șovăitor și se trezi că-i place.

— E delicios, spuse ea politicos.

— Mulțumesc! veni replica neatentă.

Femeia se uita curiosă împrejur.

— Ți-e bine? E ceva ciudat...

Vocea i se stinse, iar ea o cercetă gânditoare pe Myfanwy.

— Minteă ți-e diferită. Ți s-a întâmplat ceva; e aproape ca și cum...

Se ridică brusc, dărâmându-și scaunul, care se preschimbă în abur, și se dădu înapoi de lângă masă. Plantele se zbătură, trăgându-se în jurul ei.

— Cine ești? Nu înțeleg. Nu ești Tura Thomas, și totuși ești!

— Myfanwy Thomas și-a pierdut memoria, îi explică femeia mai tânără cu glas egal, cu detașarea aceea bizară a viselor. Eu sunt cea care s-a trezit.

— Ești în trupul ei, zise târăganat doamna.

— Da, răspuse Myfanwy fără tragere de inimă.

— Ce neplăcut! spuse doamna în vârstă oftând. O tură care nu-și aduce aminte cine este.

Se lăsă tăcerea.

— O tâmpenie.

— Îmi pare rău! zise Myfanwy, apoi se simți caraghioasă că-i cerea scuze.

— Da, bine. Lasă-mă o clipă. Trebuie să mă gândesc.

20

Dragă Tu,

Șase fete. Opt băieți. Acesta e numărul de copii care se află în prezent în lotul de la Baza Caius, și sunt un grup curios de zvăpăiați, cu vârste de la 11 la 22 de ani. Paginile pe care le-am fotocopiat mi-au oferit detaliile de bază, dar numai cele mai elementare detalii care le descriu talentele. Totuși, mi-am făcut impresia că nu au niciun fel de putere naturală, însă suferă un număr extraordinar de mare de intervenții chirurgicale cu scopul de a le fi implantate abilități, ceea ce e cel mai dezgustător lucru de care am auzit vreodată.

Întreaga întreprindere e complet străină de stilul în care acționează Checquy, și este, din câte știu, aproape imposibilă. Nici măcar nu sunt sigură de ce au fost aleși copiii ăștia. Vezi tu, elevii nu par să aibă nimic în comun. Provin din părți diferite ale țării, iar familiile lor fac parte din diferite clase sociale și au trecut diferit. M-am documentat în legătură cu familiile, le-am verificat dosarele de asigurări de sănătate, am cercetat totul despre ele și n-am putut găsi niciun motiv pentru care să fi fost smulși din casele lor.

Hai să recunoaștem. Dacă vrei să privești lucrurile cât se poate de rațional, există o mulțime de copii care ar fi

putut fi obținute ușor. Orfani. Copiii străzii. La dracu', poți să-i aduci din străinătate. Ținând cont de cât timp există Baza Caius, probabil că ai fi putut să-i prăsești. Însă copiii ăștia au fost luați din familii britanice civile — așa că oamenii de la Baza Caius și-au creat niște probleme uriașe fără vreun motiv vizibil. Astfel de lucruri sunt o sarcină semnificativă chiar și pentru Checquy, așa că pur și simplu nu pricep.

Din când în când, mă dau un pas în spate, uluită de ceea ce face Checquy. Din puținul pe care mi-l aduc aminte despre viața familiei mele, era destul de apropiată. Părinții mei erau oameni educați, relativ înstăriți, independenți. Cu toate acestea, s-au plecat când Wattleman și Farrier le-au spus că mă ia Checquy. Te-ai fi așteptat să se lupte. Un cuvânt de protest. Chiar un proces. Te-ai fi așteptat măcar să ia legătura cu presa. Dacă guvernul vine și-ți ia copilul, o să vorbești despre asta. Poate o să cauți un grup de sprijin. În schimb, familiile păstrează secretul. Și de ce?

Păi, mulți dintre elevii de la Moșie sunt anormali. Gândește-te la Gestalt. Ai vrea să ai așa ceva acasă? Așa că o mulți părinți sunt ușurați când le sunt luați copiii. De fapt, unii sunt dispuși să plătească. Pentru cei ai căror familii îi vor, situația devine mai urâtă, deoarece Checquy face chestia asta de foarte multă vreme și a ajuns să se priceapă foarte bine. Mint, amenință, fac promisiuni. Și au legea de partea lor. Tot nu sunt sigură ce poveste i-au spus tatei Wattleman și Farrier în ziua aia. Nu eram foarte atentă.

Cu toate aceste instrumente, pot forța oamenii să se conformeze sau îi pot induce cu totul în eroare. Părinții ajung să creadă că odraslele lor suferă de boli letale, au probleme mentale înfiorătoare, sunt contagioși și altele de

*genul ăsta. În cele din urmă, știi că nu mai au acces la copii și că guvernul preia îngrijirea lor. Un număr depri-
mant de mare de familii rămân cu senzația că li s-a făcut
o favoare.*

*Oricum, eu tot mai încerc să mă lămuresc care-i trea-
ba cu Baza Caius.*

*Salutări,
Eu*

21

— Tură Thomas, ai putea măcar aștepta până vine din Citadelă o a doua echipă de Căpcăuni, stăruii Poppat.

— Nu, spuse Myfanwy, cu ochii ațintiți asupra uniformei pe care i-o dăduse cineva.

Costumația pe care o purtase dimineată la birou n-ar fi fost deloc potrivită — cu siguranță n-avea să se aventureze în fustă și pe tocuri într-o casă bântuită.

— Dar mi-e imposibil să permit unui membru al Curții să intre într-o zonă cu manifestări fără escortă, iar trupele locale...

Glasul i se stinse.

— Toate trupele locale au fost lichefiate, îi încheie Myfanwy fraza. Oricum, nu sunt sigură că o escortă mi-ar fi de vreun ajutor. Și dacă am fie și cea mai mică șansă să-i ajut pe oamenii noștri, atunci — inspiră adânc — trebuie să intru.

Poppat o prinse disperat de braț.

— Myfanwy, știm amândoi că nu e domeniul tău. Nu pot să te las să intri acolo singură.

— Nu, se auzi un glas hotărât din spatele lor.

Se întoarseră și o văzură pe Shantay închizându-și pe ea o uniformă de luptă de Pion. Își strânsese părul la ceafă și arăta dintr-odată mult mai periculos.

— Nu intră singură. Mă duc cu ea.

— Categoriec, nu, spuse Myfanwy. Poate că există precedente care să-ți permită să vii ca observator, dar poți să-ți închipui care ar fi repercusiunile dacă un Nebun din Croatoan pățește ceva în timpul unei operațiuni Checquy?

— Mda, dar probabil că și tu ai fi moartă, așa că n-o să mai fie problema ta.

— Bine, atunci, răspuse Myfanwy. Câtă vreme nu-mi provoacă mie neplăceri.

— Nu te las să intri singură.

— N-ai niciun cuvânt de spus, zise Myfanwy tăios. Și, chiar dacă ai avea, vocea n-a cerut un Nebun american, a cerut o Tură.

— *Vocea* poate să se ducă dracului! spuse Shantay. Sunt sigură că băieții și fetele pe care i-ați trimis înăuntru erau buni, dar și eu pot să mă descurc, iar tu ai nevoie de cineva să-ți păzească spatele.

Myfanwy ezită, iar Shantay, simțind un avantaj, insistă.

— Scumpo, nu te simți jignită, dar trăim într-o lume mică. Veștile circulă peste tot, iar dosarele noastre despre voi sunt cel puțin la fel de detaliate ca și dosarele voastre despre noi. Așa că știu că genul ăsta de lucruri nu-s punctul tău forte. Ai nevoie de un braț puternic care să te susțină, iar acesta va fi al meu.

Poate că nu era punctul forte al lui Thomas, își zise Myfanwy, *dar am și eu câțiva ași ai mei în mână*. Totuși, nu-i plăcea ideea să intre singură în casa aia.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă. Poți să vii.

— De parcă ar fi fost vreun dubiu, pufni Shantay, scoțând un pistol extrem de mare și verificându-l.

— Scuză-mă, dar ce dracu' e aia? întrebă Myfanwy.

— Ce?

— Nenorocitul ăla de tun din mâna ta!

— E pistolul meu, spuse Shantay nevinovată.

— De unde naiba l-ai luat? întrebă Poppat. Noi n-avem așa ceva în arsenal.

— Îl aveam în poșetă.

— În poșetă? repetă Myfanwy. Cum ai trecut cu el prin vamă la aeroport?

— La aeroport? Scumpo, noi am sosit la ambasadă. De ce crezi că e așa de obosit Nebunul Morales? Ne-a trecut între orașe.

— Oh! făcu Myfanwy, năucită temporar de ciudățenia lumii în care se născuse.

— Și tu ce fel de armă o să iei? întrebă Shantay.

— Nu iau niciun fel de armă.

— Categoric iei o armă.

— Pe bune, comisare Harry¹? întrebă Myfanwy, uitându-se la arma lui Shantay.

— Scumpo, pot să trec cu pumnul printr-un tanc dacă-mi pun mintea, iar eu iau cu mine un pistol.

— Bine, o să iau un pistol. Dar nu ceva mai greu decât mine.

Poppat încercă să insiste să le însoțească, dar Shantay sublinie că ar fi fost inutil de nemilos să lase toată responsabilitatea pe umerii vreunui amărât de adjunct neghiob.

— De fapt, *eu* sunt adjunctul neghiob, mărturisi Poppat. Șeful diviziei Bath, Pionul Goblet, a anunțat ieri că e bolnav. Gripă.

— Asta da sincronizare nasoală, comentă Shantay.

Nebunul american își trosnea încheieturile degetelor și gâtului într-un stil foarte militar. Myfanwy nu putea decât cu greu să-și îndoaie brațele — jacheta pe care i-o dăduseră era

¹ Referire la personajul principal din filmul *Comisarul Harry (Dirty Harry, 1971)*, interpretat de Clint Eastwood.

măsura ei, dar era făcută din kevlar, piele și plastic, și o simțea de parcă ar fi fost din lemn.

— Știi, au trecut ani de zile de când n-am mai făcut așa ceva, spuse Shantay.

Stăteau amândouă în pragul casei, în timp ce tehnicienii le făceau o ultimă verificare.

— A, da?

Myfanwy încerca să-și dea seama cum se alesese dintr-odată cu două cuțite și un pistol mare.

— Câți ani?

— Unul și jumătate, mărturisi Shantay.

— Serios? răspuse Myfanwy. Ce-i asta?

— Spray iritant. Nu vrei să-ți pui o pereche de mănuși?

— Nu. Ce-i ăsta?

— Pistol cu electroșocuri, răspuse Shantay.

— Uimator! Mă rog, atunci bănuiesc că o putem face, zise Myfanwy cu o lipsă de entuziasm vizibilă.

Puse mâna pe mânerul ușii, îl răsuci și intrară în casă.

— Fermecător, spuse ea, și observă că Shantay o privea ciudat. Păi, în afară de pătura uriașă de fungi care acoperă totul. Dar dacă te uiți dincolo de ea, nu-i chiar de prost gust.

Shantay se holba în continuare la ea.

— Ah, taci din gură! Vezi vreo urmă de Căpcăuni?

— Nu, răspuse Shantay în aparteu.

Își ținea pistolul mare în mână și părea foarte încordată.

— Ce-i cu tine? o întrebă tot în șoptă Myfanwy. Arăți de parcă te aștepti să te apuce cineva de fund.

— Asta nu m-ar deranja, câtă vreme e o persoană, șopti Shantay. Devin nervoasă doar când se întinde peisajul să mă pipăie.

Continuă să se răsucescă de jur împrejur. Aerul era fierbinte și umed, de parcă intraseră în plămâni vreunei fiare

gigantice care trăiește în junglă. Curbe baroce de funghi se ridicau din podea și coborau din tavan, iar Myfanwy nu putea să-și dea seama dacă se cățara din pivniță sau se revărsa de la etajele superioare. În unele locuri, mucegaiul era o pătură netedă, fără nicio trăsătură, care atârna strâns pe lângă pereți. În alte zone, era denivelată și zgrunțuroasă, de parcă ar fi fost întinsă ca mortarul. Mai erau și niște ramificații lemnoase groase care coborau în spirale și atârnavu bizar în aer.

Lui Myfanwy îi trecu ceva prin cap.

— De ce vorbim în șoaptă?

— Pentru că sunt îngrijorată că niște forțe stranii o să-mi jupoaie fața, spuse Shantay. Nu vreau să tulbur nimic.

— A, bine.

Myfanwy privi din nou în jur.

— Deci ar trebui să vorbesc și eu în șoaptă?

— Nu și dacă nu vrei, zise Shantay arțăgoasă.

— Nu, e-n regulă. Bine. Bănuiesc c-ar trebui să mergem sus, nu? propuse Myfanwy. De-acolo se aude afurisita aia de incantație. Stai o clipă, totuși, spuse ea, venindu-i o idee.

Se lăsă într-un genunchi și întinse spre podea degetele fără mânuși.

— Ce dracu' faci? o întrebă Shantay îngrozită. N-o atinge!

— Ai încredere în mine, șopti Myfanwy. Cred c-o să meargă.

Din clipa în care intrase în casă, simțise totul furnicănd în jurul ei. Simțea forța vitală zbârnâind prin încăpere, dar era neclară, ca o coardă de chitară care abia fusese pișcată. Nu se putea concentra asupra ei, ceea ce o sâcâia. Așa că-și puse palma pe podea și se conectă.

Simțurile i se ascuțiră pe loc. Senzațiile pe care le avea erau mai clare și mai bine definite.

— Înțeleg care e problema, spuse ea.

Monica Jarvis-Reed stătea, picior peste picior, în aer. Sorbea dintr-o cutie de suc și înghițea privind plaja italiană pustie de sub ea. Valurile de safir se întindeau pe kilometri întregi, făceau coame albe și apoi se spărgeau pe țârm. Golful era mic, având în lateral stânci care se arcuiau în sus și tufișuri oliv care trasau o linie perfectă ce mărginea nisipul. Soarele era strălucitor chiar și prin ochelarii de soare, iar ea se bucura că-și pusese o cămașă cu mânecă și pantaloni lungi. Monica ridică un binoclu puternic care-i atârna pe o curelușă la gât și privi când o siluetă înaltă trecu prin tufișuri și își croi drum spre șezlongul singuratic de pe nisip. Scoase un telefon prin satelit din tocul prins la curea și-l duse la ureche.

— Transmisiunile? spuse ea.

— În așteptare cu răsufierea tăiată, se auzi o voce plictisită.

— El e. Are grimasa aia pe față. Și un slip mult prea scurt. În plus, am văzut un norișor de fum când s-a așezat.

— Bine, draga mea, semnalul biometric din satelit confirmă concluzia ta, veni răspunsul amuzat. E Nebunul nostru rebel. Confirmat.

— OK, spuse Monica, fă-mi legătura cu Tura Thomas.

— E splendid, zise Myfanwy. Da, te rog, mergi mai departe și ocupă-te. Și după aceea bucură-te de restul săptămânii în Italia. Da, mersi, Monica!

Închise telefonul și-și îndreptă din nou atenția spre cafea.

— Deci dacă n-a fost un iubit violent, ce-ai pățit la ochi? întrebă Bronwyn curioasă.

Myfanwy își ținu privirea plecată și se ocupă în continuare să toarne cafea în trei cești. Puse zahăr în două dintre ele și lapte într-una singură.

— Airbagul, zise ea, întinzându-i o cană surorii ei.

Le luă pe celelalte două și intră în living, unde Shantay stătea lungită pe o canapea, citind o revistă. Nebunul american sosise în Anglia cu trei zile în urmă, însoțită de o Tură cu ascendență comanșă și o cohortă de avocați care să ajute la negocierea termenilor fuziunii.

Shantay acceptă cafeaua recunoscătoare și își trase picioarele ca să-i facă loc lui Myfanwy să se așeze pe canapea. Bronwyn se așeză pe un scaun și îl ridică pe Wolfgang în brațe.

— Airbagul? repetă ea.

— Am avut un accident de mașină, spuse Myfanwy. Eram pe locul pasagerului. Ne-a lovit în spate, airbagul s-a umflat și m-a lovit în față.

Shantay își dădu ochii peste cap pe după revistă.

— Au! făcu Bronwyn tresărind. Când s-a întâmplat?

— A doua zi după ce-am ieșit la club.

— Și n-ai avut probleme cu ochii tăi învinețiți la întâlnirile de afaceri?

— Au fost niște priviri jenate, spuse Shantay, dar sora ta e așa de importantă, că n-a avut nimeni destul curaj să pună întrebări.

— Plus machiajul, adăugă Myfanwy.

— Și asta, recunosc Shantay.

— Și toată povestea cu fuziunea o să meargă OK? întreabă Bronwyn moale, mângâindu-l pe Wolfgang chiar în dosul urechilor.

Era clar că n-o interesa cu adevărat, dar îi păsa că era important pentru sora ei. Shantay se uită la Myfanwy și ridică din sprâncene.

— Mda, oftă Myfanwy. Bineînțeles, o să dureze luni de zile să stabilim detaliile. O să fie păruieli între avocați, și compromisuri, și discuții în contradictoriu. O să fie prea mândri ca să fie de acord cu unii dintre termenii noștri, iar noi o să fim prea suspicioși ca să fim de acord cu unii dintre termenii lor, dar până la urmă o să meargă.

Și chiar o să meargă, își zise ea. O să-i legăm cu contracte și jurăminte și promisiuni de dezvoltări complete. Îți ții prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape, și Altoitorii sunt și una, și alta.

Între timp, o să promovăm o nouă Tură, un nou Cal și un nou Nebun, și sunt decisă să aduc în Curte și câțiva oameni fără puteri. Și încă vreo câteva femei. Farrier tot face aluzii că vrea să fiu eu Nebun, ceea ce e o nebunie. Deși...

Bineînțeles, o să fie și evenimente bizare tipice de zi cu zi prin lume, de care va trebui să ne ocupăm. Dar, cu ajutorul Altoitorilor, o să fim în stare să facem treabă mai bună.

— Păi asta-i bine, zise Bronwyn neatentă.

— Da, e destul de mulțumitor, încuviință Myfanwy.

— Și Jonathan se întoarce peste două zile, spuse sora ei. O să poți în sfârșit să-l vezi după cât? Douăzeci și doi de ani!

— O să fie minunat! zise Myfanwy zâmbind. Un frate. O familie. O slujbă. Un iepure. Am nimerit o viață destul de bună, serios.

— Mda, acum nu-ți mai trebuie decât un iubit, zise Shantay sec.

— Domnișoară Thomas, vreți cartea asta de vizită? întrebă Val, intrând cu un coș cu rufe. Pe spate scrie: „Sună-mă dacă ai chef de băutura aia”.

— De unde a venit? întrebă Myfanwy.

— Am găsit-o în buzunarul cămășii ăleia bărbătești *foarte* pătate, pufni Val.

43

Dragă Tu,

M-am gândit să mai aștern în grabă o ultimă notă înainte să duc dimineață ultimul set de scrisori la bancă. Acum e târziu și sunt acasă, stau pe canapea, cu iepurele cuibărit la picioare. Afară ninge, dar aici arde focul și e plăcut. E sigur și cald, și mi-e greu să rămân trează. Dar vreau să scriu lucrurile astea — pentru tine și pentru mine.

A fost o zi lungă, fără revelații surprinzătoare sau întâmplări bizare (ceea ce e destul de bizar în sine). N-am avut timp de muncă de detectiv — doar îndatoririle de zi cu zi ca să fiu eu. În pauza de prânz, m-am dus la infirmeria Citadelei și am făcut un control rapid. Voiam să-ți las moștenire un corp relativ în formă.

Vreau să-ți las cât de multe pot.

E foarte ușor să-ți pierzi speranța. Știi că n-am de ales în legătură cu ce urmează, și în cazul meu nu e o chestiune de credință sau de fatalism. E pur și simplu cunoaștere. Bănuiesc că ai putea spune că asta înseamnă că nu există liber-arbitru, dar, așternând pe hârtie scrisorile astea, îmi place să cred că fac propriile mele alegeri. Și, pe lângă asta, n-am avut niciodată parte de prea mult liber-arbitru în viața asta. Sunt recunoscătoare pentru orice primesc.

În sinea mea, există informația că tu s-ar putea să alegi cealaltă opțiune, să folosești cealaltă cheie și să pleci să-ți clădești propria viață. Nu te-aș putea acuza dacă ai face-o. Desigur, înseamnă că toată munca mea, toate pregătirile și scrisorile, sunt în principal în zadar. Însă te așteaptă, dacă le vrei.

În final, nu contează ce alegere faci, sper să fii fericită. Nu știu ce fel de om ești sau ce o să faci, dar ți-am scris zeci de scrisori și m-am trezit că îmi fac cu disperare griji. Tu nu exiști încă, dar ești sora mea (identică!). Ești fiica mea. Ești familia mea. Poate că o să fii Myfanwy Thomas sau poate că o să-ți alegi alt nume și n-o să te gândești niciodată la mine. Dar, indiferent ce viață alegi, să știi că mă gândesc la tine și mă rog să-ți meargă toate bine și să te bucuri de cea mai bună viață cu putință.

Cu dragoste, întotdeauna,

Eu